

Մ Ե Ն Ա Ի Ո Ր Ծ Ա Ռ Ը

Հոն, նամբուն վրայ մենաւորիկ ծանն է ած
 Որ Երազի մը քաղցրութեամբ կ'երեխե
 Ստուերին մէջ իրիկուան,
 Իմ աշնակիս նեաւոր,
 Եւ իմ սրտիս նեաւոր կեանքն անոր մէջ,
 Անոր մըռայլ ուստերուն մէջ կը զանեմ,
 Երբ առանձին, կամ տանջանքիս նեա մինակ,
 Տանջանքիս նեա սրտակցօրէն ձեռք - ձեռքի
 Վ'երկայօյնիս կ'երթամ անոր խառնելու
 Տօգոյի ստուերն իմ կեանքիս...
 Ո՛չ մէկ լուսթիւն, ո՛չ մէկ խորհուրդ աշնան լուս
 Զիս նամակած է ուժգին,
 Որքան ծանն ալք մենաւորիկ նամբուն վրայ...

Թեքիս անոր նովանին
 Առնեց սէրը պահեց
 Պազոյին երկու մեկուսացնաւ որտեքու:
 Գոցէ զարդն էր անիկա
 Դեղակի մ'արդ անհնաօրէն կործանած,
 Եւ իր ուստերը մինչեւ
 Կը նսանէին զրարթօրէն զեղեցիկ
 Լուսամուտի մը փեղկերուն ուր ժպտն
 Աղջկանի մը չքնաղ,
 Կամ ոսկեվարս օրիորդի մը՝ կընեց
 Լոյսին, երգին, բոյրին մէջէն ինզուսակ...

Հիմա լքուած աշտարէն,
 Ան իր մտնէն նեղիկ սահող առուակին
 Զուրբուն մէջ կը խմէ
 Անդորրաւետ կեանքի մ'արեւը շերմիկ,
 Եւ նոն, լուսնին տակ քացուող
 Տէնուֆարներ կը լրան
 Երգը խորունկ անոր անոյշ մենութեան
 Մըմունքին նեա օրօրուած
 Արծաթաւող ծփանքներու վէտվետուն...

Ան իր խորհուրդն ունի, և կեանքը բոլոր
 Տեղեղեցիքն անհասկի ալիքին
 Անոր զանխուլ աւելին մէջ կը յորդի...
 Ան իր երազն է բանաստ
 Իր մթնաստուեր և խորունկ
 Տերեւոյթին մէջ յաւետ,

Եւ իր արմատն կիսաւորց
 Առուակին մէջ խորատոյզ՝
 Ան կը լրսէ ճառագայթն իսկ աստղերուն
 Որոնք մեղմիկ կը փայլիլուան ժպտելով
 Հայեքին մէջ անոր,
 Ան կը լրսէ սիւքին նամբոյն իսկ անուն,
 Եւ ծաղիկները լացող
 Ափերէն վար՝ ալիքներուն խոնարհած...
 Իր էութիւնը նամակ
 Խորհրդաւոր և անսահման, նոզեղմայլ,
 Տեսանողը մը երջանիկ լուսթիւնն է...

Քերթողներու սրտին պէս
 Որ մարդկութեան և ամբողջին ժխորէն
 Հեռաւարով՝ ինքնամիոփ
 Իր տանջանքին կրքապղծովը կ'ապրի,
 Մշտն ալք զողցիս նամբուն վրայ,
 Ճամբուն վրայ կրպակն,
 Երիտասարդ իր զարունին նեա մեռած
 Բանաստեղծի մը գերեզմանն է թաղուն...

Կը նսանէին իր մենութիւնը, նոզիս
 Ստուերներով պատահուած՝
 Արդէն վաղուց լրուութեան մէջ կը թնէ,
 Ինչպէս թուում մը վերաւոր, զոր աստղերն
 Իրենց ոսկի արտասուքով կ'ողողեն...
 Կ'երթամ անոր, մենաւորիկ իրեն պէս,
 Կը զրկիմ թունը՝ որուն
 Կեղեքն տակ եւ կը զգամ որտեղն աւելին,
 Որուն, աւազ, սիրաւս սափարն է կորած...
 Կը խանութիմ տերեւոյթին մըթաւող,
 Եւ սօսաւուն իմ նեղկտանքը կը լրսէ...

Օր մը զուցէ ազաւոր թու մը քնակի
 խոռոչին մէջ իր ուստերուն շանթանար,
 Որովհետեւ քնութիւնը միշտ կը զարնէ
 Իր վնասութեան մէջ խոկացող նոզներն...
 Անն ստին եւ արդէն մեռած պիտի՝ ըլլամ,
 Եւ տերեւներն աշունին,
 Մենաւորիկ ծառին լացող տերեւներն
 Արցունքի պէս պիտի թափին շերմիս վրայ...

Փարիզ

ԱՐՄԵՆ ԵՐԵՎԱՆ